

the sum of
DOLLARS

ВІДЧУВАЮ...

КИРОВОГРАД - 2014

ВІДЧУВАЮ...

**Збірка віршів студентів
природничо-географічного факультету
Кіровоградського державного
педагогічного університету
імені Володимира Винниченка**

Відчуваю... (Збірка віршів студентів природничо-географічного факультету Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка)

Збірку складають вибрані поетичні твори Т. Бурчак, Т. Дорошко, Н. Кравченко, А. Кумпана, П. Маковій, Д. Пархомчук, В. Перевєдєнцева, М. Письменної, К. Сорокіної, Р. Чорнея.

Ідея і організація збірки - заступника декана з навчально-виховної роботи природничо-географічного факультету
Казначєєвої Марії Сергіївни

Книга видана завдяки спонсорської допомоги профспілкового комітету студентів КДПУ імені Володимира Винниченка.

Особлива подяка голові студентської профспілки
Бойко Сергію Вікторовичу

Зміст

<i>Бурчак Петяна</i>	7
1. Душа не тут у мокру і холодну осінь	8
2. Навіщо в серці весна	8
3. Не знаю чи чуєш ти	9
4. Уже не будет такого снега, как той зимой	9
5. Зараз вже темно, очі давно злипаються.....	10
6. Мне давно ничего не снилось	10
7. Частицы моря, мои глаза	11
8. Нам всегда есть о чём забыть	11
9. Моя душа, как потертый носок.....	12
<i>Дорошко Петяна</i>	13
1. Котик Сонько	14
2. Соловейко.....	14
3. Вечір.....	15
4. Мій рідний край.....	15
5. Свята стежка.....	16
6. Україно!	17
7. Осінь.....	18
<i>Кравченко Надія</i>	19
1. Преданная власть	20
2. Боль и унижение.....	21
3. Родителям посвящается!.....	22
4. Шолько те, кто достоин.....	23
<i>Кумпан Анатолій</i>	24
1. Захована у крилах.....	25
2. Пробач принаймні тінь	26
3. Забута.....	27

4. Смиренні.....	28
5. Піраміда.....	29
6. Чума.....	30
7. Поді навіщо?.....	31
8. Останній подарунок тату.....	32
9. Будущим садистам.....	33
10. Диктант для долі.....	34
11. Герої без медалі.....	35
<i>Маковій Поліна.....</i>	<i>36</i>
1. Любов.....	37
2. Зима.....	38
3. Як сонце утопає в горизонті	39
<i>Пархомчук Діана.....</i>	<i>40</i>
1. Яка різниця, скільки років твоїм кедам	41
2. Старість	42
3. Краса	43
4. У мене таке відчуття.....	44
5. Кожній по принцу	45
6. Це літо обпалює кожну сукню	46
<i>Переведенцев Володимир .....</i>	<i>47</i>
1. Кривава зима.....	48
2. Із першим снігом і морозом лютим	48
3. Народжений птахом.....	49
4. Ми не одні.....	50
<i>Письменна Марія.....</i>	<i>51</i>
1. Собака та кіт.....	52
2. Холод, декабрь, метель и пурга	53
3. Любить не қасаясь.....	53

<i>Сорокіна Катерина.....</i>	<i>54</i>
1. <i>Смотрю бесстыдно в твои карие глаза .....</i>	<i>55</i>
2. <i>Люди, люди! Да что творится с вами?.....</i>	<i>56</i>
3. <i>Я плачу? Ну уж нет!.....</i>	<i>57</i>
4. <i>Я никогда и никого так не любила.....</i>	<i>57</i>
5. <i>Втрачене.....</i>	<i>58</i>
6. <i>Карі очі, чорні брови .....</i>	<i>59</i>
7. <i>Осень...Небо пасмурное смотрит в окно.....</i>	<i>60</i>
8. <i>День за днем, за годом год .....</i>	<i>61</i>
<i>Чорней Роман.....</i>	<i>62</i>
1. <i>Когда помру - нарисуйте мне свечи .....</i>	<i>63</i>
2. <i>Лови мою любовь на дне морей .....</i>	<i>63</i>
3. <i>Прости за то, что говорил .....</i>	<i>64</i>
4. <i>Фигуры сторонятся, время минуя!.....</i>	<i>65</i>
5. <i>Порохом осенней листвы мы двери закрыли .....</i>	<i>65</i>
6. <i>Откройте души, господа!.....</i>	<i>66</i>
7. <i>Судьбы вдоль рамы серебра .....</i>	<i>66</i>
8. <i>Простите ангела за крылья.....</i>	<i>67</i>
9. <i>Нету в сердце света алой зари!.....</i>	<i>68</i>
10. <i> Проси, что хочешь, рогатый!.....</i>	<i>69</i>
11. <i> Я прошу Вас! Существойте!.....</i>	<i>70</i>

Бурчак П'єтяна Володимирівна

(25 група)

Життєве кредо: «За мить до смерті будемо живими, цінуй життя – воно біжить неспинно»

Поезія для мене це спосіб вираження думок

Почала писати вірші з 11 років

Кількість написаних віршів: близько 100

Мій літературний кумир - Ліна Костенко

Душа не тут у мокру і холодну осінь

*Душа не тут у мокру і холодну осінь,
Старий маршрут, мою грішну душу носить.
Любов пройшла або навіть і не виникла,
Із просторів темного і сирого підвалу.
Сльози течуть, чим старше стаю тим рідше,
Роки летять, прошу не спішіть, все швидше.*

Навіщо в серці весна

*Навіщо в серці весна,
Коли не можеш з коханим бути.
Коли на світі як вовк – сама,
Й ніхто не може тебе почувти.
Навіщо віриш в мрію свою,
Коли не можеш її здійснити.
Я просто вже нічому не вірю,
Ща вже й навряд чи зможу кохати.
Навіщо душа потрібна,
Коли нікого вона не цікавить.
Красою своєю не здібна,
Фальшиве обличчя затьмарить.*

Не знаю чи чуєш ти

*Не знаю чи чуєш ти,
Але моє серце сумує.
Щақ, я змогла піти,
Ти й досі кроқи чуєш.*

*Авжеж прощання було,
Довге, сумне прощання.
Пам'ятаєш не змогло,
Наше серце пізнати кохання.*

*Не знаю, чи бачиш ти,
Як все нове почалося.
Щақ, я змогла піти,
Жаль, що не все вдалося.*

*Не знаю чи є,
На світі споріднені душі.
Щож хай хоч у серці живе,
Ще, що забути мушу...*

Уже не будет такого снега, как той зимой

*Уже не будет такого снега, как той зимой,
Уже не будет того человека, что был со мной.
Уже не будет такого бега, не куда спешить,
Уже не будет серого пепла, все исчезло давно в тиши.*

*Наверное будет много печалей и мелочей,
Наверное будет много далей и теней.
Наверное будет о чем сказать и промолчать,
Наверное быстро летит время, надо бежать.*

*Возможно есть что вспомнить, но зачем,
Возможно надо что-то справить, да нет с кем.
Возможно всё это не правильно, иль не совсем,
Возможно я сама придумываю кучу проблем...*

Мне давно ничего не снилось,

Я забыл, что такое сны.

Но однажды так сердце взбесилось,

И я понял, что это всё ты.

Мне давно ничего не снилось,

Я не вижу цветные сны.

Но однажды глаза заслезились,

И я понял, что это все ты.

Мне давно ничего не снилось,

Я не видел ночной красоты.

Только вдруг я в раю очутился,

И я понял, что это все ты.

Зараз вже темно, очі давно злипаються,

Ти теж не спиш, хіба ж зізнаєшся?

Приходиш в сни, коли я зовсім не чекаю,

Та поясни, чи не мене ти там шукаєш?

Обіцянок не даю, звичок таких не маю,

В душу не лізь – нічого доброго не знайдеш.

Чого спитаєш, та нащо воно треба,

Не зрозумієш, у кожного є власне небо.

Чому вірші пишу вночі, тебе хай не турбує,

В душі є муза, яка рядки у вірш муштрує.

Та ні, хворобою назвати тяжко мрію,

Переступлю через усе, поки ще є надія.

Мало хто вірить в те, у що я марю,

Та хай хоч трісне воно все, душа – те що

тримає.

За мить до смерті будемо живими,

Цінуй життя, воно біжить невпинно...

Частицы моря, мои глаза

*Частицы моря, мои глаза,
В них много соли, ну что же.
Я бы просила только тебя,
Ведь только ты мне поможешь.*

*Закроешь глаза – увидишь меня,
Надеюсь что душу тоже.
Что бы то не было – всё не зря,
Осталось лишь все подитожить.*

*Закроешь глаза – увидишь меня,
Надеюсь во сне хорошем.
Хочу, чтоб увидел ты также моря,
Меня там увидишь тоже.*

*Частицы моря – мои глаза,
В них много соли, ну что же.
Я этот стих пишу для тебя,
Надеюсь, что это поможет.*

Нам всегда есть о чём забыть

*Нам всегда есть о чём забыть,
Всегда будет то, о чем можно вспомнить.
Между прошлым и будущим всегда крепкая
нить.*

*Но жаль, что прошлое лишь в фотоальбомах,
Всегда будут старые песни на плеере,
И старые фильмы, которые любим.
Смешные детские страхи в которые верили,
Хоть это стало не нужным, но мы не
забудем.*

*Были и будут друзья, разные, верные,
Вы мне почти как сем'я – это правда.
Спасибо за то, что прощаете первыми,
Я очень буду скучать, не грустите, не надо...*

Дорошко Петяна Сегрійвна

(23 група)

Життєве кредо: «До мети приходять не той, хто поспішає, а той, хто не зупиняється»

Поезія для мене це ще один спосіб існування й самовираження. Це можливість висловити свої почуття і переживання та донести їх до інших

Почала писати вірші з 10 років

Кількість написаних віршів: близько 60

Мій літературний кумир - Ліна Костенко, Леся Українка

Соловейко

У садочку на калині
 Кожен вечір навесні,
 Мов дзвіночки солов'їні
 Розливаються пісні.
 Я прокинусь рано-рано,
 У садочок вийду я,
 Під калинонькою стану,
 Вивчу пісню солов'я.
 Буду так і я співати,
 Бо і в мене голос є,
 Мама каже, що в нас у хаті,
 Соловейко є своє.

Котик Сонько

Котик на сонечку спить,
 Мишка в кутку шкряботить,
 Котику-мурчику сором тобі
 Мишку впіймати треба тобі!
 Мишка діточкам спать не дає,
 Матусі клопотів вона додає.
 Гречку поїла, погризла мішки,
 Нірку зробила в шкарпетці собі.
 Котику-мурчику, ти не дрімай,
 Мишку сіреньку негайно спіймай!

Мій рідний край

*Моя хатина і ставок,
Мої ліси, степи, долини.
Щут я живу і славлю рід
Моєї неньки України.*

*Щут жив мій дід, батьки живуть,
Щут я зробила перші кроки
Закінчу школу, і, мов птах
Я полечу у світ широкий.*

Вечір

*На вулицях навшпиньки ходить вечір,
Боїться всі оселі розбудить,
І тінями ховається за плечі,
Подружечок підслухати кортить.*

*Он визріла над нами зірка нова,
Як довго ждали ми її,
І хлюпається щастя волошкове
У зоряному вічному Ковші.*

Свята стежка

На подвір'ї школи Стелла височить,
Вже десятки років спокій сторожить.
Сплять у ній герої-воїни села,
Що на захист стали миру і тепла.

65 років топче стежку син,
Згадуючи діда з онучком своїм:
«Здрастуй, любий тату!
Добрий день, дідусь! –
До землі низенько я тобі вклонюсь...

З розповідей тата знаю я давно,
Що визволяв від німців наше ти село.
Про те, що партизанів в Холодному Яру,
За Чигрином загинув в нерівному
бою.

Про тебе я, дідусю, пам'ять збережу,
І своїм внучатам цю стежку покажу.»

Україно!

Україно! Тебе боронили діди і батьки
 Від татар і від німців проклятих,
 Життя віддавали, полігши в боях,
 Щоб могли ми у мирі зростати.
 Будували заводи, будинки і ТЕС,

Залізниці і автодороги,
 Й незалежності прапор і герб у нас є,
 Й мови рідної слово чудове.

Ща проблеми в нас є...

І природа кричить:

«Порятуйте, не дайте загинуть!

Не рубайте ліси і річки збережіть,

І пташку, й рослинку, й тварину».

Не руйнуйте, що є,

Відновіть все, що можна іще врятувати,

Побудуйте нове й Батьківщину любіть,

Бо для кожного з нас вона мати!

Осінь

*Багряний лист в гаю кружляє,
Ведє нам пору золоту –
Осіню її ми величаєм,
За море квітів й яблука в саду.*

*Осіній дощик стукає у шибку,
І шепче тихо: «Паню, подивись!»
Піднявся ключ пташиний вгору,
Зробивши круг з домівкою простивсь.*

*А в лісі під пеньком ростє опеньок,
Й зозуленька рахує скільки жить,
І сонце сяє, та не гріє землю –
Це осені сумна й прекрасна мить.*

Кравченко Надія Михайлівна

(35 група)

Життєве кредо: «Після ночі завжди настає день»

Поезія для мене це це згадка про різні періоди мого життя, які я колись пережила

Почала писати вірші з 13 років

Кількість написаних віршів: більше 100

Кумиром завжди для мене був і є мій батько. (він писав вірші раніше і не тільки вірші)

Преданная власть

*То чувство создано любовью
души всей преданная страсть,
земля измазана моею кровью
хоть как и не хотелось мне упасть...*

*Жить с раной на душе удел упавших
лекарства? "до свиданье" скажем им!
из-за когда-то чувств тех воспыхавших,
за счастье душу черту продадим...*

*в глаза смотреть, буду с такою страстью,
которая давно кипит в моей крови,
и миром править с той былою властью,
что ёкнет сердце и в твоей груди...*

*не бойся, я обидеть не посмею —
жестко ПЯК умеешь только ты,
от чувств я отказаться не сумею,
но постараюсь уберечь свои мечты.*

Боль и унижение

*все будет так как ты захочешь,
все будет так как скажешь ты –
мою судьбу на нити век волочишь,
сжигаешь все мои огромные мосты.*

*Душу ты мою имел так часто,
Что остался только пепел от нее,
Но не было все это так ужасно,
Твоя душа ведь тоже изгниет.*

*Хотел ты принести мне кучу боли?
Иль не хотел, но все-таки принес?
Или хотел попить моей лишь крови,
Но проглотил навеки тело коматоз.*

*Моей душе все это не помеха,
Любить тебя я буду и в аду,
Но толку? Ведь все это без успеха..
хоть даже под землей тебя найду.*

*Не нужно мое счастье на несчастье,
захочешь я вовек к тебе не подойду,
но не имею я над своим сердцем власти –
мертва или жива тебя люблю.*

*захочешь я уйду из твоей жизни,
захочешь – я останусь навсегда –
я сделаю, что хочешь только свисни –
ну, а уйдешь из моей жизни – не беда.*

*готова сделать все, что пожелаешь –
согласна даже с неба снять звезду,
а раз ты своим взглядом убиваешь –
тихонько, не прощаясь я уйду!*

Родителям посвящается!

*час ночи... я сижу и пялюсь в одну точку,
в недоумении родители: "Что же с нашей дочкой?" –
немного повзрослела, стала хамовата,
кричит, не улыбается, грубит все время папе...*

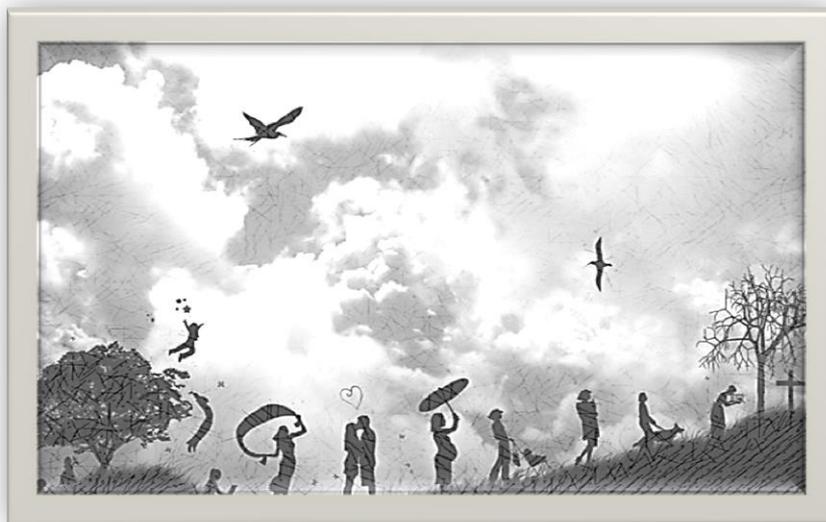
*мама в размышлениях, что же со мной делать...
вновь к какому доктору может нужно ехать?
нет, увы, врачи здесь не помогут однозначно,
если изменилась, может и удачно?!*

*мам, не обижайся! я грублю бывает
и она на мне свою тоску и боль срывает,
умерла ведь девочка, которую растила
появилась девушка с которой не смирилась.*

*пап, и ты прости меня много угрожаю,
но ты будь уверен – тебе добра желаю,
всю жизнь старалась быть я тебе сыном,
а про дочку любовь совсем позабыла.*

*изменилась дочка, не узнать ни капли,
молчит и убегает, не шутит никак ведь,
ну, а что же делать? времена меняются,
только маленькие дочки уже не возвращаются!*

Тільки те, хто достоїн

*казалось, життя невыносима,
но все же, что она дает?
дает все то, что нам необходимо,
и лечит все, что потихонечку гниет*

*несет она и боль и наказание,
несет и радость, яркий жизни свет
дает, бывает, трудные задания,
бывает, происходит в жизни бред*

*но мы проходим сквозь года и грозы,
и с гордостью несем все беды на плечах,
и, да, бывают знойными морозы,
но мы становимся сильнее прямо на глазах.*

Кумпан Анатолій Анатолійович

(51 група)

Життєве кредо: «Якщо ти впав у відчай – ти програв! Ніколи не впадай відчай і будеш переможцем по житті!»

Поезія для мене це спосіб звільнити голову від надлишку думок,

Вірші почав писати з 20 років

Кількість написаних віршів: близько 90

Мій літературний кумир - Ернест Хемінгуей

ЗАХОВАНА У КРИЛАХ

Давно раби глибоких почуттів
 коханці доль усепереч законам,
 немає правил, рамок - поготів
 на поприщі кохання полігонах..

Немає миру де іде війна,
 хоч холод душ відштовхує окопом -
 ще дасть дурманом опій від вина
 І наркоманом робить з кожним роком...

Згорну в свої уявні крила
 шляхом ілюзій поведу за руку,
 на небесах не знайдено мірила,
 щоб визначить кохання силу звуку.

Покажу барви змішані сльозами
 від радості яскравих кольорів,
 і світ життя усіяний зірками
 загублений між чотирьох вітрів.

Відкрию синій колір неба
 відбитий у морськїм аквамарині,
 і якщо виникне така потреба
 схочу враз у білизні хмарини...

коханці часу...Побратими миті,
 захована у маятник любов
 гріхи іще росю не омиті,
 а висках пульсує з пари кров...

А доля бавиться немов у тетріс нами,
 ладнає блоки, щоб перемогти
 та скільки їх не викладай рядками,
 пориви серця їм не замести....

Пробач принаймні тінь

*Коли втрачаєш близьких – тяжко,
щораз на серці помира частинка,
і ти, можливо, глянеш в пляшку –
для п'яних завжди веселіш картинка.*

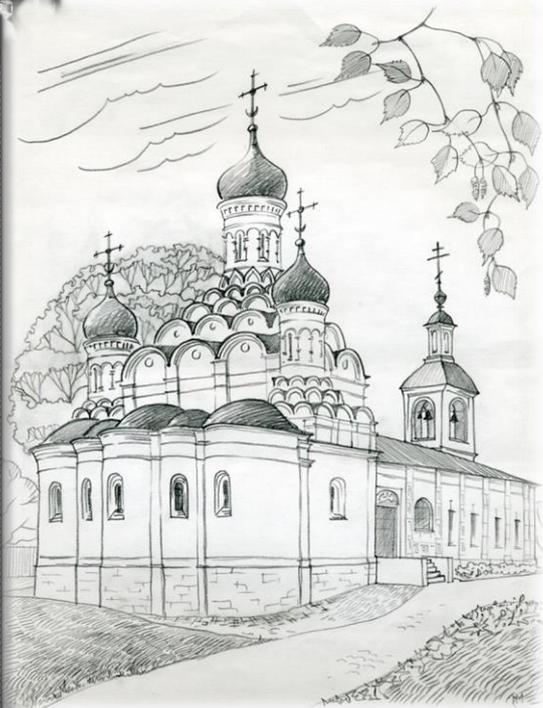
*Ще вчора були поруч... говорили...
Ураз на місці стала пустота,
якби ж близького не люди убили,
а так живий, а поруч самота...*

*Пішов туди, де світло не гуляє,
забув тебе як непотрібну річ,
і хай його хтось інший обіймає,
я зникну сам у сльозах протиріч.*

*Не повернусь назад, і, не тому, що гордий,
Бо той, хто зрадив раз – повторить,
Для нього, мов не знайдено мелодій,
А оклик "Друже!!" ехо вторить...*

*Пробач, я теж піду у далечинь,
моя спина – останнє, що ти бачиш,
у твоїй пам'яті лишилась тінь,
загадай її, коли мене пробачиш...*

Забута

Будують храми зречені від Бога,
 Молитви шепчуть втоплені в гріху,
 І через це в раю дзвенить тревога –
 Бо грішники бредуть по праведнім шляху...

Чиясь бабуся витягнувши руки
 на тротуарах дожива життя,
 Хіба своїм буттям зреклась на муки,
 ЩобИ монетою зміряти співчуття?!

І їй – яка прожила безліч років,
 Що в праці будувала майбуття –
 Вже не почути рідних кроків,
 Бо грішники незнають каяття...

Щодень сльози краплину
 Брудною хусткою зітре з очей,
 Благаючи зовсім чужу людину,
 Заради Бога дати панацеї...
 І з дня у день, із ночі в ніч
 В порогах храму стелиться додолу,
 Колись за неї не поставлять свіч,
 Лише внесуть ім'я до протоколу...

До скону днів стара радитиме скоринці
 Черствого хліба у потрісканій долоні,
 Бо думала дала життя дитинці,
 Насправді ж демона зростила в лоні...

Маріуполь. Железнодорожный Вокзал.

Смиренні

*Слова лиш букви, замкнені в папері,
прикуті рифмою до пожевітих ліній,
У них ми боремось із думами в партері,
знімаючи із спогадів старезний іній.*

*Бо мріям все. Завішені завіси,
погасло світло, і пустує зал,
а нас чекає чай з духм'яної меліси,
і в темряві дорога на вокзал...*

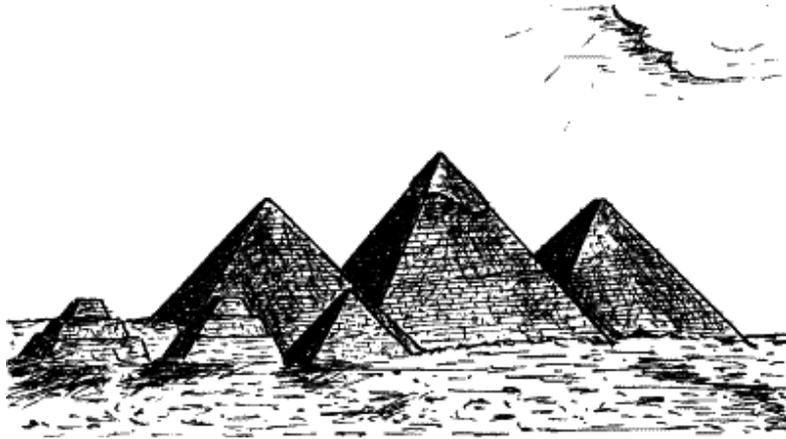
*Вокзал життя – це роздоріжжя волі,
клубок із тисячі шляхів
для всіх гульвіс, що топлять в алкоголі,
шалених мрій блаженних пастухів.*

*Ми вправно замасковані актори,
і роль тут кожен грає до кінця,
нам не потрібно підкоряти гори,
бо ми звичайні тіні каганця...*

*Маріонетки, дублікати, кукли вуду!
Киваєм, скачемо! Мовчим...
господар виставляє слугам амплітуду,
тому лиш поглядом кричим.*

*Він вдало смикає нитками,
і знову сцена, повний зал,
трагізм історії підкреслено сльозами,
а далі чай, дорога і вокзал.*

Піраміда

Життя будує з цегли піраміди,
Де цегла – кожен з поміж нас,
Це ті, хто знає місце Атлантиди
Або ж оті, яких вбиває час...

В залежності усе від наших вчинків
Й життя також під їх контролем,
Ми визначаємо, в який рядок впаде
цеглинка,
Для лідерів – це пік, а підстилка для
кволик.

Ща в піраміді все нестало, хаотично,
І доля рухає цеглини між рядами,
Щи можеш впасти донизу... Критично!
Або ж блестіти у промінні слави...

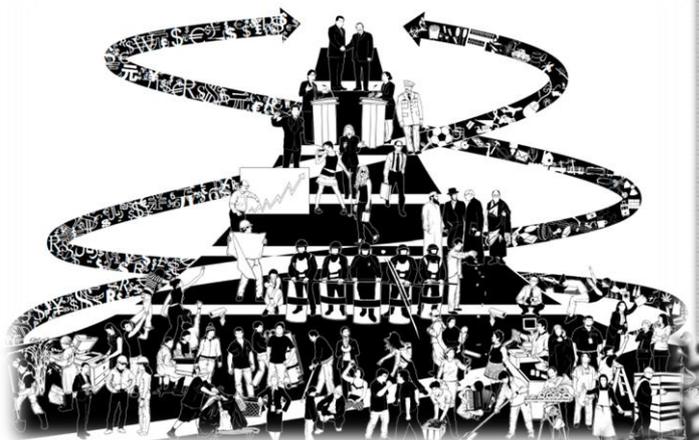
В усі часи будують ці споруди,
І лізуть вгору, щоб торкнутись зір,
По головах чужих стрибають люди,

Свою цеглину в пазурях тримає звір...

Ща лізучи на пік, лиш одиниці
розуміють,
Що перед ними тисячі скотилися
додолу,
Й тепер у праці каторжній потіють
Зі своїх спин, формуючи основу...

І піраміда ця – весь сенс життя,
Де кожна цегла буде головною,
Яка формує суть буття,
Що весь мільйон керується одною...

Зв'язки людські, неначе блоки,
Їх не єднає океан бетону,
А єдність – то зустрічні кроки,
Й рука простягнута забутому
самому...

Чума

Блука народ зомбований чумою,
 Сліпий навіки, скорений словами...
 Бо лиш, коли встромляв шприца рукою
 Цей "лікар" нас втішав словами...
 І ось є армія покірних,
 Що підуть в бій, як стадо скоту
 Нема солдатів більше вірних,
 Ніж купа ця... Людей спотворених в
 голоту...
 Підуть на все, аби отримать дозу
 Цілющого нектару лишній грам,
 І буде рвать себе без всякого наркозу,
 І очі випале собі! О, Боже, сам!!!!
 Усе життя перелилось в доріжку,
 І стало душу радувать крізь вдихи
 У ейфорії стрибаєш на міжку
 Або шукаєш у қалюжі втіху...
 О, яка могутня зброя ця залежність
 Один лиш раз, в компанії, "для понту" -
 Ша зайва ця беззастережність,
 Бо ти уже загроза генофонду...
 Блаженства миті... Вічність муқи..
 Поєднання секунди қайфу й діб страждань,
 Коли қида об землю і ламає руқи,
 Й тоді лунає болю ехо завивань...
 Ша шлях тақий не зовсім вічний,
 Не треба мучатись на протязі життя,

Є два шляхи – такі категоричні –
 Один – то смерть. другий – стаття...
 І змінам дивуватись недоречні –
 ШИ схуд, поблід, нічого не їси,
 Дратує сміх в пісочниці малечі,
 Лякає сонця світлограй в росі...
 Шақ манить темрява... І опію дурман
 Шақий п'янқий, як перший дотик губ,
 Але вже пізно – ти пропав,
 Бо то найгірша з поміж інших згуб.
 І в один день зберуться родичі і друзі,
 Злунає марш під стогони й ридання,
 Опустять в землю тіло, що злягло в нарузі,
 І скажуть щось в останнє... На прощання

Щоді навіщо?

*Змовкаю враз, коли тебе я бачу
слова навіки згинуть у мені,
себе ніколи, мабуть, не пробачу
за те, що говорив з тобою лиш у
сні...*

*В которий раз смотрю тебе в след
Клянну себя, что сказать не в силе
О том, что вот столько лет
Моё подсознание шепчет твоё имя..*

*Колись сказав та обпекла
байдужність,
подав руки, та ти втекла,
хоч я зібрав мізерну мужність,
що витиснуть такі важкі слова....*

*А теперь улыбаешься, как прежде
И я уже не знаю, чего мне ждать,
Я вновь тебе пишу, с надеждой,
Что на этот раз смогу не
потерять.*

Та знов надії полуденна тінь,

*зникає під ударами дощу,
давно не чути тихих шепотінь,
та почуття у себе не пуцу...*

*Ужлучше я останусь просто другом
И не потеряю тебя на века,
Чем услышу снова, так грубо
"В любви к тебе я так далеко..."*

*Щож навіщо қартать бите серце,
сқотчем долі латати дірки,
рану свіжу сипати перцем,
коли стали невдало зірки?*

*Так зачем снова и снова
Себя до смерти доводить,
Если книга судьбы уже готова
И ни единой строчки уже не
изменить...*

Останній подарунок тату...

*І ти пішов... Шуди де мабуть краще,
залишив нас із смутком тет-а-тет,
твое життя було
бадьорим... справжнім,
а в пам'яті зостався рідний силует...*

*Хоч ці рядки розмийуть щирі сльози,
що рясно крапають дощем з очей,
пройдуть роки... слова заглушать грози,
та ти залишишся моїх думок Орфей...*

*Цінуючи десяту долю вчинків,
не бачачи чудес земних,
руйнуючи фундаменти святих будинків,
ридаємо під звук молитв сумних.*

*Вознісся... станеш право Бога,
і будеш суд вершити по любові...
нехай чекає стоптана дорога,
там ангели чатують чорноброві...*

*В житті мав совість за ідею,
старавсь зарадити чужому горю,
все бачив душу під іржею,
у плаванні пішов у потайбичне море...*

*За все вклонитися? Занадто мало -
та не припасти вже до плеч,
шкoda, що вже тебе нестало,
наставника для всіх малеч...*

*Віддав усе... Останній подих,
Коли у грудях стисло від жалю,
щодня творив маленький подвиг
у помислах подібний кристалю...*

*Я можу написати безліч слів,
в папері передати смуток,
та лише "дякую" сказать хотів,
і обійняти теплі руки.*

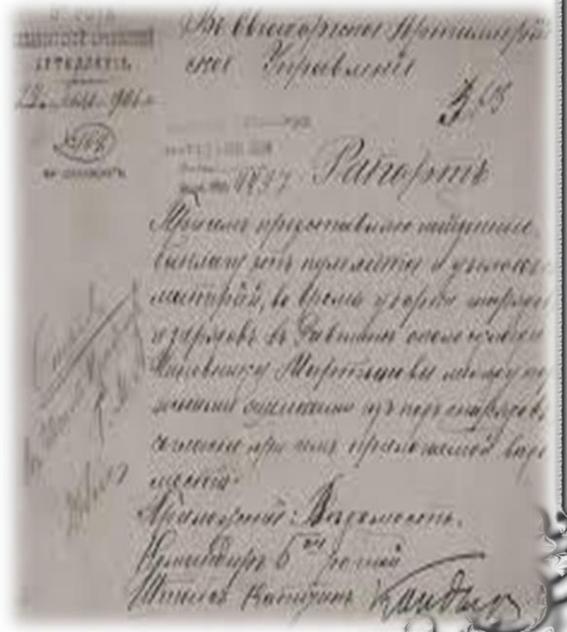

.. Будущим садистам

Не стыдно никогда вернуться
 хотя и говорят – заторно,
 и лучше в прошлом окунуться,
 чем жить предателем позорно.
 Клеймя себя стираешь идеалы,
 стараясь обрести дешевую свободу,
 блестят металлом изверга динары,
 которые давно достались сброду.

Ты никогда не перестанешь быть рабом,
 душе твоей не скажут "господа"
 для всех умрешь когда-то лишь скотом,
 а память уничтожат холода...
 Не одному тебе давали выбор,
 не одному прервали светлый путь,
 но ты один повел себя как пидр,
 осмелившись всех близких оттолкнуть.
 Прости, товарищ ты уже не с нами,
 прервал на взгляде дельный разговор,
 как будто демон извергал устами
 друзьям вернейшим смертный приговор.
 Их души уж давно покроятся в раю,
 вникая праведной усладе,
 тебя же ждет презрения в краю
 сродни негаснущей досаде.

В простых людях не узнавал невинных,
 и в каждом деле ставил черный крест,
 зачем вести по коридорам длинным
 ведь есть в могилах в пору мест.
 Все для тебя лишь цифры в протоколе
 пускай знакомые просматривал черты,
 не будет правды на земле доколе
 судьбу решают чьи-то рапорты.

Диктант для долі

*Щи маниш поглядом очей чарівних
медовим запахом хвилястого волосся,
і хай я буду у юрбі найвних
повірю все ж...що прийде відголосся...*

*Надія іноді не дозволяє спати,
зомбує душу в почуттів кайдани,
з собою звик вже розмовляти,
замазуючи воском свіжі рани...*

*Швій образ – неймовірне поєднання –
кинжальний смуток і п'янка краса,
зарано це іменувать "коханья",
та щось подібне шепчуть небеса...*

*Звичайно важко зрозуміти долю,
її осяжність створює проблеми,
усякий раз знущаючись до болю,
вона стосунків створює поеми...*

*А наша роль читати кожен звук,
листаючи сторінки неквапливо,
не випустити цінну книгу з рук,
допоки не закінчиш читиво...*

*Кінець у кожного оригінальний,
та річ важлива з'єднує слова –
подій потік такий реальний
диктує долі власна голова..*

Герої без медалей

*Комусь життя з народженням зламало ноги,
Недало крилам пір'ям обрости –
Не було напрямків з яких чекати допомоги,
На мріях більшість ставила хрести...*

*А одиниці чергували спроби,
Боролися за кожен світлий день,
Старалися не дати хворобі
Зробити з почуттів мішень...*

*І малювали сльозами на аркуші паперу
Все те, чого серця бажали,
А смак у мрії неначе у лікеру
П'янким трунком у всесвіт відпускали.*

*В шляху буденнім змореним печаллю
Не всі знаходили щасливі роздоріжжя –
Бо очі їх закриті шаллю,
а під ногами непроросле збіжжя.*

*І тисячі прикутих до візку,
Всміхаються лиш раз в десятці роках,
Їх муки швидко згинуть у піску,
Як тіло лишене для забавлянь круків..*

*Я салютую тим, які терпіли –
сміялися в жорстокі очі долі,
Вони без крил по мріях полетіли,
А не сховали почуття у власному
подолі...*

Маковій Поліна Василівна

(15 група)

Життєве кредо: «В житті одна помилка - не біда, біда, коли усе життя - помилка»

Поезія для мене це не просто витвір мистецтва, це мій внутрішній світ і спосіб існування, моя свобода та мої почуття. Це безмежний "дотик до душі"!

Почала писати вірші з 12 років

Кількість написаних віршів: 133

Мій літературний кумир - Ліна Костенко, Марина Цвєтаєва, Леся Українка, Тарас Шевченко...

ЛЮБОВЬ...

*Я тебя люблю, а ты мной играешь,
Жду тебя, а ты даже не скучаешь,
Любишь другую, но мне доверяешь,
Ты для меня так много означаешь!*

*Убиваюсь мыслями о тебе,
Сердце рвётся к судьбе –
Себя теряю я в самой себе,
Мне вновь напомнят о тебе...*

*В парке прячется весна,
Солнце светит для тебя,
Без боли, горя и сна
В ярких отблесках дня!*

*Сердце сгорает в огне –
Ты не достанешься мне,
Все дни как в кошмарном сне,
И свет – лишь в моем окне.*

*Ты моя радость и моя боль,
И на сахар похожая соль,
Но ты останешься в душе моей,
Не мне даря тепло своих лучей!*

*Я люблю тебя, и – это счастье,
Ты не со мною, и мне больно...
Мне оставила осень ненастье,
Не плач сердечко, довольно!*

*В душе моей живет весна,
А в сердце по тебе тоска,
Быть может просто времена?
И встреча так близка?!*

*Так хочется любить тебя без боли,
И быть любимой лишь тобой –
Забрать с собой*

*твои ладони,
Во тьме
растворится ночной!*

Зима

Дождь... Ветер... Осень...

Всюду лежит листва.

Скоро придут морозы,

Скоро придет зима.

"Снежная Королева"

Будет на санках мчать,

Всех с новым годом

Будет она поздравлять...

Снег за окном кружиться,

Шает в твоих руках...

Все это мне только снится

В моих прекрасных снах...

Как солнце утонет в горизонте

*Как солнце утонет в горизонте,
К тебе приду и нежно обниму.
И сколько полягло на этом фронте,
Всё равно я чувства эти не уйму.*

*Как радуг полёт звёздный,
Сияла та улыбка сквозь века.
И стук сердец наш беззаботный,
Поймает свой удар издалека.*

*Я стану солнцем на лучах,
И несмотря на злые тучи.
Я буду светить прирев страх,
Осветив наш путь цветущий.*

*И закатив за горизонт любви,
Ветер будет тихо тучи разгонять.
И несмотря на все молвы,
Я буду наши чувства разжигать.*

Пархомчук Діана Ігорівна

(15 група)

Життєве кредо: «Якщо людина бачить прекрасне навколо себе, то значить, що вона і всередині прекрасна»

Поезія для мене це засіб комунікації. Це також монологи, діалоги і публічні виступи. Поезія - вираження потаємних емоцій і почуттів на папір. Поезія для мене - рефлексія, катарсис

Почала писати вірші з 17 років

Кількість написаних віршів: близько 50

Мій літературний кумир - Анна Ахматова, Марина Цвєтаєва, Йосиф Бродський, Ах Астахова

Яка різниця, скільки років твоїм кедам,

*Яка різниця, скільки років твоїм кедам,
Якщо ти гуляєш в них по Парижу,
Одесі, Києві та у такому очікуваному Львові...
Де в мріях хоч з соломи, вже будеш хижу.*

*Навіщо витратити свою єдину молодість
На брехню та банківські рахунки?
Інтернет чи моду?
Краще живи, читай та вдягай скоріше обладунки!*

*Збирай речі, пригай в потяг, і швидше до моря!
В гори, до замку, куди завгодно.
Не просиджуй штани удома!
Сьогодні ж незвичайним бути модно...*

Будь справжнім!

Будь з справжніми й вірними!

У тобі ж цілий Всесвіт.

І ми не маємо права бути

покірними.

Старість

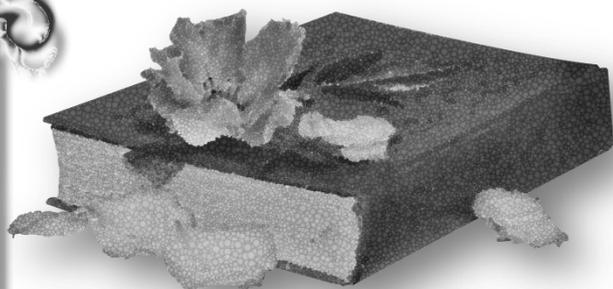
Старість вже давно
 Не виходить з дому.
 Інколи навіть неможливо
 Улюблені квіти полити.
 У старості немає здоров'я
 Зустріти нову-стару знайому.
 Ходити в новий супермаркет
 І спілкуванням себе зцілити.

Старість вже рідко
 Отримує жадані телефонні дзвінки.
 Щепер найчастіше
 Це пошта чи старий кредит.
 Навіть рідні діти забули,
 Ще у минулому році, подалі купивши квітки.
 У старості навіть немає кішки,
 А лиш невилікований неврит.

Старість трохи втомилася
 Жити заради ідеї,
 Готувати собі лиш обід,
 А не своїм ненаглядним онукам.
 В'язати їм светри, шкарпетки,
 Бо ж їх здоров'я - найголовніші трофеї.

Ша тільки одне має
 сенс,
 Кінець, то завжди
 виправдання усім
 світовим мукам.

Краса

*Неважливо якого ти зросту,
І кілограми твої не рахуються.
Скільки відрізаного волосся марнується,
Можливо для краси, можливо попросту.*

*Близькі люди не цінують за фантики.
В тобі їм не важливий колір очей,
А кількість сказаних, зроблених щиро речей,
і наскільки ваші вчинки "зрадники".*

*У кожного краса особлива:
У нього красивий погляд сумний,
А в мамі характер стальний та міцний,
Бо ж зовнішня оболонка до болю мінлива.
Читайте людей, відкривайте, як книжку.
Бо те, що в середині, завжди несподіванка.*

У мене таке відчуття

*У мене таке відчуття,
Що, якщо я не заговорю з вами,
Що втрачу щось дуже важливе у житті.
Ви вірите у спорідненість душ, хлопче?
Ви найкращий, найдобріший варіант.*

*Ви напевно, як і я все життя ламали,
Будували, не віривши у справжність у цьому відкритті.
Ви будете любити мене, хлопче?
Я найдурніше дівча у світі.
Я не вірю ні в себе ні в світ.
Завжди темряву скрізь шукаю,
І відкладаю гроші на черговий білет.
Я чекала, й буду чекати, завжди...
Мене до світла й добра не притягає магнітом.
Купку рожевих стрічок на щасливий день точно не маю,
Я перед сном створюю черговий жахливо-містичний сюжет.
Як завжди, повторюю, про себе і в голос:
"Для кохання не важлива різниця у віці...
Я прийму тебе будь-ким і будь з чим..
Тільки вір мені, чуєш, хлопче?"*

*І знаєте, що я навіть не чула вашого голосу.
Не бачила ваших очей. Здається, що лиш купка амбіцій.
Я вже не рахую причин, того, що мене до цього привело.*

*Я вас не знаю
й не знатиму,
хлопче!*

Кожній по принцу

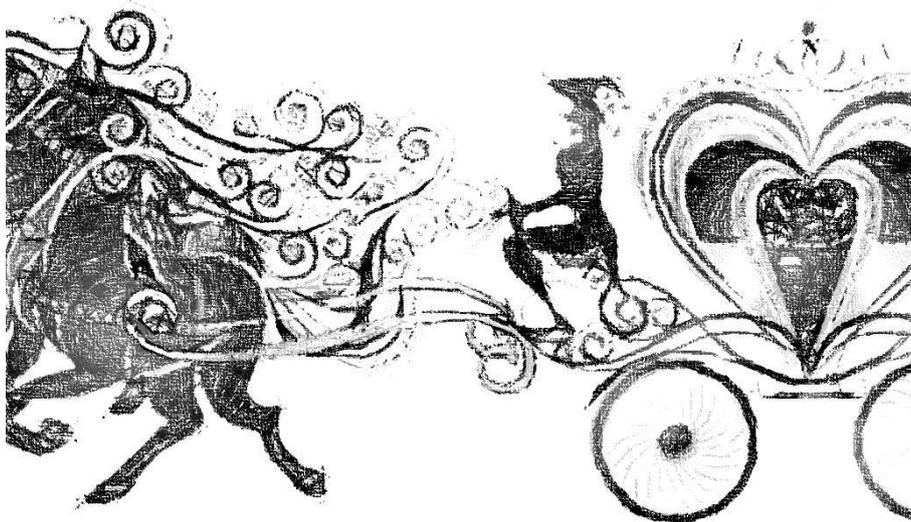

Кожній по принцу,
А може краще декілька принципів?
Кожна ж Принцеса,
яка скоро захлинеться від своїх приступів.

Корону на голову?
Та думаю буде краще
Впасти діамантовою сукнею в багнюку.
В будь-що найбільш брудне - найпідходяще.

Обручку на палець?
Й під вінець на білосніжній кареті?
Скоріше з'явиться величезний гарбуз та миші,
А жити ви будете в одномісному наметі.

З такими казковими бажаннями
І повною невідповідністю,
Тебе чекає лиш гори посуду.
Свою самотність, потім, зустрічай з гідістю.

Це літо обпалює кожну суцню

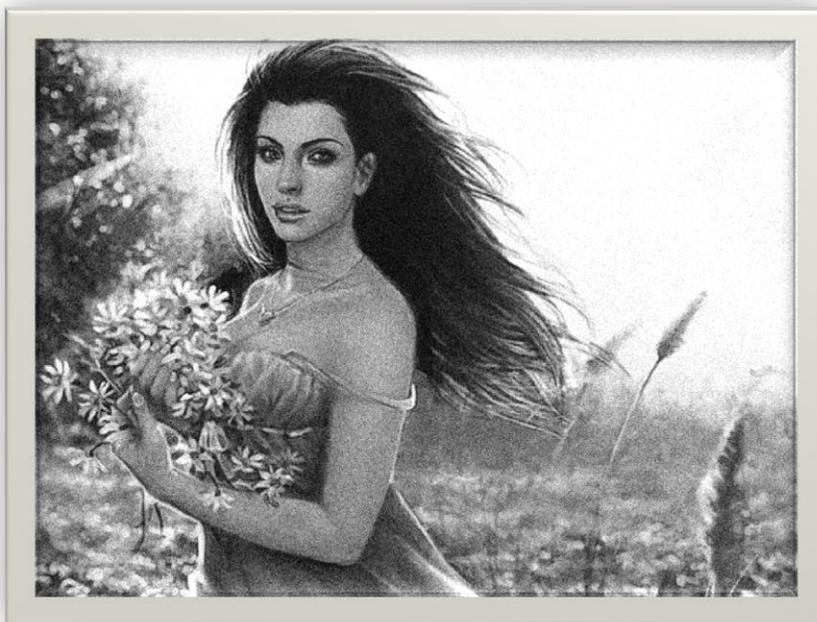
*Це літо обпалює кожну суцню.
Воно точно поглине весь песимізм.
Може з самого ранку, чи з вечері кличе,
Зламавши твій власний, придуманий механізм.*

*Не піддавайся жодному почуттю.
Ти існуєш, нічого біль ше.
Відпочивати треба від пригорілих вуст.
Самовільно накинута кайдани, мабуть, найгірше.*

*Немає нікого рідного, ти завжди сам.
Сонце пронизує кожну клітину.
Ти сам в полі воїн, ти - ціла війна.
Самотужки майструєш свою павутину.*

*Нікого не бійся, це лише страх,
Який подолати не кожен зуміє
Та твій найсильніший, найулюбленіший удар
Буде не з*

*тилу, і світ
заніміє.*

Переведенцев Володимир Валерійович

(31 група)

Життєве кредо: «Бути самим собою і ніколи не шкодувати про те, що сталося і було зроблено»

Поезія для мене це спосіб вираження тих почуттів і емоцій, котрі важко або нема кому розповісти в розмові

Вірші почав писати з 12 років

Кількість написаних віршів: 65

Мій літературний кумир - Сергій Жадан та Василь Стус

Кривава зима...

*Владой қатований, режимом
мордований,
Стоїть патріотів майдан.
Беркутом стріляний, морозом
гартований,
На нього не вдягнути кайдан!*

*Долею зріднені, в ідеї згуртовані,
Стоять всі за краще життя.
Душею і тілом десятків заплачено,
І назад вже нема вороття.*

*Братською кров'ю руки фарбовані:
Прощення не буде, й нема.
Всі зрадники нації будуть покарані,
Як пройде кривава зима.*

Із першим снігом і морозом лютим

*Із першим снігом і морозом лютим,
Вкраїни син пролив братерську кров.
Хто в мирний час загинув – незабутий,
Їм вічна пам'ять, слава і любов.*

*А тим "синам", котрі пішли на свого,
Що катували й убивали – тим ганьба!
Усім живим славетна хай стелиться дорога!
Ї легкою буде за волю і правду боротьба!*

Народжений птахом...

*Народжений птахом – літати не буде,
 Доки його у неволі зі люди,
 Примають, дресують, вчать говорити...
 Сліпо-глухому – не дано щось змінити...
 Створити можливо у волі ідей...
 Немає значення, серед котрих людей,
 Ти щоденно...ходиш давно...
 Мозок – твій сміх, тому і кіно –
 Комедія... скрізь домінує...
 Тому парт-медія всіх невільних муштрує)
 Диктує лозунги – пташки жують...
 Хто лівий, хто правий: не розберуть...
 Ідуть і пливуть, але не летять...
 Бо більшість в неволі, а інші ще сплять)))*

Ми не одні

Самотньо, сумно, сиджу один,
І стрілка тікає, та не показує годин –
стоїть.

Століть, тисячоліть було б замало, щоб
зрозуміть:

Кого чекає, чого хотіть.

Думки, летіть! А я один.

Посиджу і подумаю (поки карантин).

Немає поряд квітів, нема рослин.

Були б, я рахував кількість пелюстин

На кожній з них (мабуть я псих),

Хай буде так, зате я такий один.

Немає фарб, щось би написав – десять картин.

Усі були б на полотні: шпалерах, що по всій стіні.

Якби гітару, заспівав пісні,

Хоча й не вмю тиснуть по струні.

Думки пусті, рядки сумні...

Може поспати, може уві сні

Мені наснитися радість і людей юрба,

І вся журба зав'яне з нею разом.

Бажання хитрі, та не все відразу.

Розумна фраза: «Хорошого – по краплі!»

Я чхав на неї, бо це ті самі граблі,

На які колись ступив, бо слухав і
робив,

Як в ній говорить! Хай собі говоре!

А в мене горе: мені сумно, я один.

Нема картин, нема пісень, гітар...

Є лише сон – наш безкінечний Божий дар.

Коли спимо – ми маєм все:

І те, що є, немає й те, що буде.

Щоб не було, а все ж щасливі люди...

Хай на яву самі, нещасні і сумні, але десь
там...

Десь там далеко дуже, уві сні,

Ми можемо бути щасливі, і там ми не одні...

Письменна Марія Андріївна
(15 група)

Життєве кредо: «'Ухоженный вид, грамотная речь и книги - вот что всегда будет в моде»

Поезія для мене це щось неймовірно красиве, що йде від душі. Це можливість висловити свої почуття і переживання та донести їх до інших. Це одна із тих небагатьох речей, які здатні змінювати світ.

Почала писати вірші з 7 років

Кількість написаних віршів: 11

Мій літературний кумир - Джордж Байрон

Собака та Кіт

*Дружили кіт з Собакою,
Жили в однім дворі.
Зростали разом, змалечку,
Мов братику були.*

*Молодшого, собака
Від Півня боронив.
А котик брату вранці
По кісточці носив.*

*Побіг раз Песик з хлопчиком
Купатись до ріки,
А Котику залишили –
Боявся він води.*

*В цей час Кіт за воротами
Ганяє горобця,
І раптом там побачив
Ковбаску пів кільця.*

*– От, дума, – поласуємо,
Ми з другом на обід!
Ща треба заховати,
Щоб не побачив дід!*

*Заніс її за хату
Ще й листям притрусив.
А сам побіг до діда
І хліба попросив.*

*По полудні Собака
Із хлопчиком прийшов.
Нюхнув повітря носицом
І ковбасу знайшов.*

*Не витримав Собака,
І з'їв ту ковбасу,
Ща стало потім соромно,
Перед Котом йому.*

*Образивсь Кіт на братику,
Забрався на трубу.
Собака, тим же часом,
Спокутує вину.*

*Приніс він від хазяйки
Для друга молока,
Два брати помирилися
І дужба їх зросла.*

Холод, декабрь, метель и пурга

*Холод, декабрь, метель и пурга,
Зимнего ветра пронзительный свист,
Гладью укрылись ночью снега,
Как будь-то бы холст, нетронутый
лист...*

*Лишь капля одна алой слезой,
Кистью небрежно, картину нарушит,
Белого чуда исчезнет покой,
Снег не посмеет, цветок не задушит.
Роза всего лишь в сугробе одна*

*Расцвела вопреки морозной стихии,
Символ любви горяч до красна
Цветка лепестки, они как живые,
Каплями в миг упали на снег
Один за одним на гладь расстелились,
Там им грозит извечный ночлег,
Как чувства взошли и тут распустились.*

Любить не касаясь!

*Любить не касаясь задумано внезапно
На сотни осколков душой разлетаясь
Быть целой и любить ненастно.
Быть свободной и летать непременно
Жить горем и счастьем одновременно
Дышать одним силуэтом задыхаясь
Любить не касаясь!*

Сорокіна Катерина Олександрівна

(11 група)

Життєве кредо: «По життю з посмішкою... і блокнотиком»

Поезія для мене це окремий світ, в якому можна захватись від реальності

Почала писати вірші з 16 років

Кількість написаних віршів: близько 70

Мій літературний кумир - Володимир Сосюра

Смотрю бесстыдно в твои карие глаза

*Смотрю бесстыдно в твои карие глаза,
Руку сжимаю в своих руках -
Ты мне сломал все тормоза,
Отбил все то, что называлось страх.*

*Смотрю, и во взгляде поймать пытаюсь,
Одну искру, что поджигает чувства,
Но все же, как я не стараюсь,
Наверно не подвладно мне это искусство.*

*Терплю, и в душе надеюсь на чудо -
Вот-вот не сдержусь и скажу все в глаза,
Но сейчас я как-будто Иуда,
Ведь мне тебя любить нельзя..*

*Люди, люди!
Да что творится с вами?*

*Люди, люди! Да что творится с
вами?*

*Посмотрите на себя, в кого вы превратились?
Вы готовы за мелочь спорить часами,
А помните, вы когда-то за друга молились?..*

*Вы смотрите в глаза, но больше не видите душу
Вы плюёте в неё и бросаете мусор
Выворачиваете, буд-то майку, наружу
Пугаете, а потом завете трусом...*

*Вы сердце рубите на мелкие части
А следом требуете любви
Пытаетесь все держать в своей власти
В своих руках, испачканных в крови...*

*А впрочем, мне плевать на вас,
Ведь все равно не смогу изменить
И пусть зачтется мне на небесах,
Или будут меня все винить...*

*Я просто буду любить до гроба
И счастьем своим всех заряжать
Раз за разом, и удачной станет проба,
Я научу всех вас мечтать!!...*

Я плачу? Ну уж нет!

*Я плачу? Ну уж нет!
Это просто дождь по щекам...
На улице сухо? Бред!
Вы просто верьте моим словам...*

*Обнял? Оу, нет! Это была случайность...
Случайностей в жизни не бывает?
Люди, вернитесь в реальность,
Ваши мечты меня пугают...*

*Проводил домой? Это был не он!
Что могли вы видеть в темноте?
Да и в другую он давно влюблен,
Давно он витает на другой высоте....*

Я никогда и никого так не любила

*Я никогда и никого так не любила
И вопрос: полюблю ли снова?
Ты знай: прошли года, но я не забыла
Тебя, такого родного.....*

*Твои поцелуи сводили с ума
Доводили до неистовой дрожи...
И так ласково пела луна:
"Ты для меня всех дороже..."*

*Я за тобою...на край света...
И пусть судьба страницы быстро
листает
Но знай: я расскажу целой планете
Как в этой жизни мне тебя не хватает*

Втрачене

*Прийшла не пізно і не рано
тоді коли я майже не чекав,
злікуєш бувшу страшну рану
і знов підеш, аби я не шукав...*

*Я за тобою поїду по сліду
Щиро, що ти не слыхала шагов
И буду праздновать свою победу
Когда найду тебе среди веков...*

*Ти тінь свою залишила як знак,
Щоб в пошуках не загубити суть,
Для всіх я згублений дивак,
За тебе на Голгофі розіпнуть...*

*И лишь влюблённый вспомнит моё имя
В своих страданиях меня кляня
Когда свою утратит он богиню
Как сейчас её теряю я...*

*Бо Божий дух товариші з коханням
коли блукать посеред світів
кляни мене терпким зізнанням,
бо я тебе лише одну хотів...*

*И лишь с тобой мой дух витает
Из ночи в ночь, из дня у день
Душу твою моя душа встречает
В ясный час целует твою тень*

Карі очі, чорні брови

Карі очі, чорні брови

І лиш коса не до пояса

Ща козацтво в моїй крові

Україна - моя жива краса

Невже хтось думав, що покорить

Що поставить на коліна наш народ

Ща ні, козақ наш все поборить

Відстоїть честь козацьких клейнод

Ми - українці - нація вільна

Ми - українці - діти герої в

Свобода наша - справа спільна

Ми переможемо в цьому двобої!!!

Осень...

Небо пасмурное смотрит в окно

*Осень... Небо пасмурное смотрит в
окно*

И серый день нагнетает грусть

Ну и что, что мои мысли о нем

Что мне больно, ну и пусть...

Ну и что, что не в силе забыть

Его глаза, и руки, и губы...

*Ну и что, что клялась никого не
любить*

Что боль на кусочки мое сердце рубит

*Ну и что, что теперь одна
Но ты поверь, я не плачу ночами в
подушку*

Ну и что, что скоро зима...

Я буду греться чаем... с подружкой...

Ну и что, что нет блеска в глазах

И грустная музыка в уши

*Поверь, нет места в моей жизни
слезам*

*Ну и что, что на утро немножко
сушит...*

*Ну и что, что теперь все стихи о нём
Ты знай, подружка, он мне больше не
нужен*

Ну и что, что играю с огнём

Поверь, он так сменился стужей

Ну и что, что обещала забыть

Я забуду, ты дай мне только время

Ну и что, что не смогу любовь убить

Но мне по-силе нести это бремя

Ну и что, что давно не писала

Наверное не было музы

И по-ходу только сейчас догнало

Что между нами ничего кроме

стужи...

День за днем, за годом год,

*День за днем, за годом год,
Всё уже не так, всё наоборот...
Всё перемешалось, стало другим,
И мне неважно больше быть с ним...*

*Я гуляю теперь, и пью, и курю,
И больше никого я не люблю...
Позабывта нежность и вкус сладких губ,
Позабывта верность и поддержка «подруг»...
Утеряно время и Твой аромат,
Но, для меня, Ты тот же Яд...*

*Разбита моя жизнь вся в пух и прах,
Но я себя не пойму,
Наверное, всё дело в снах,
В которых я ещё Тебя люблю...*

*Уходят годы, и дни разлуки плывут,
Нельзя любить, ведь тебя всё равно не поймут!
И минута за минутой, сидя в сети
Ты ищешь меня, но меня не найти!
Ты ждёшь от меня хотя бы слова,
Но я пишу другому, всё снова и снова!*

*Ты не думай что влюбилась, и не смогу уйти
Я играю тобой, уж за это прости...
Поверь, мои чувства давно уже спят,
Но Ты для меня всё тот же Яд...*

*Разбита моя жизнь вся в пух и прах,
Но я себя не пойму,
Наверное, всё дело в снах,
В которых я ещё Тебя люблю...*

Чорней Роман Сергійович

(22 група)

Життєве кредо: «Ніхто, окрім нас!»

Поезія для мене це прояв емоцій і почуттів

Вірші почав писати з 8-9 років

Кількість написаних віршів: 74

Мій літературний кумир - Дж.Байрон і Б.Пастернак

Когда помру - нарисуйте мне свечи

Когда помру - нарисуйте мне свечи,

Когда помру - нарисуйте мне бал.

Обнимите мать мою за плечи,

Ведь не зря мне Бог ее дал...

Верните мне тесные хоромы,

Закройте дверь мою гвоздями...

Чтоб никогда не слышал я грома,

И не виделся со своими гостями...

Придите ко мне через дней сорок,

Принесите мне душистый цветок,

Ведь он мне будет очень дорог,

А для вас - это моей души глоток!!

Лови мою любовь на дне морей.

Лови мою любовь на дне морей

Лови мою любовь в кармане смерти.

Ищи ее у странных зверей,

Ищи ее там, где обитают черти...

Ты впустила ее в дали небес,

Пусть мы, как дети надежды,

Я умоляю тебя будь-то бес,

Не дай мне влюбиться, как прежде!

Прости за то, что говорил

*Прости за то, что говорил,
Прости меня за снег проклятый,
Прости за то, что натворил,
Прости меня, ангел крылатый.*

*Мне лишь касание твое нежно,
И лишь дыхание твое согреет.
Оно меня в холод окутать должно,
И лишь твоя любовь губить умеет...*

*Проси меня, что ты захочешь...
Только крылья не надо сжигать,
Может от этого ты захохочешь,
Но не смей мои чувства латать!*

*Я на коленях перед тобою,
Делай, что хочешь... Можешь убить.
Твою любовь можно назвать и войною,
Но никогда не перестану любить...
Любить тебя!!!*

*Фигуры сторонятся,
время минует!*

*Фигуры сторонятся, время минует!
Луна хоронит наши следы...
Но больше тебя любить не смогу я,
И рушатся смертью наши миры...*

*Я не похоронен в могильную плиту,
Я не закован в кровавые металлы,
Я ищу тебя лишь одну,
Захожу я в ад подземных кварталов...*

Порохом осенней листвы мы двери закрыли!

*Порохом осенней листвы мы двери закрыли!
Последний взгляд был направлен в тебя!
Мы о чувствах былых давно уж забыли!
Но сердце я спас от бывшего огня!!!*

*Слезы вновь бегут по щекам,
Розовый вечер больше не ласкает лучами...
Мы разошлись по разным путям,
Я не сплю, не дышу, не живу ночами!*

Откройте души, господа!

*Откройте души, господа!
Я горько плюну в них с горы...
В моей душе идет борьба!
Я брошу камень из толпы!!!*

*Вы мне никто, и не старайтесь
Меня вернуть, исход один...
Вы мне скажите, не стесняйтесь!
Что я, как Бог - неповторим...*

*Я вас не слышу, ой, простите...
Себя не слышу больше я!
Вы мне корону принесите!
Уклон начните, в дверь входя!!!*

*Нет, не товарищ я для вас!
Я вас не помню! Вы мой брат?
Вы мне никто, и, в тот же час!
Я открываю двери в ад!*

Судьбы вдоль рамы серебра

*Судьбы вдоль рамы серебра,
Дурные мысли посещают...
Твой облик в отражении окна,
Тебе ангела крылья мешают...*

*Твой взлет, падение и крик,
Слышны дыханием дождя.
Твоя любовь, как ночи рык,
Уходит в дали ноября...*

*Твоя судьба - отпевший лебедь...
Трупным туманом создан путь,
Тебя люблю, и верить буду,
Как губы в омут окунуть...*

Простите ангела за крылья...

*Простите ангела за крылья...
Он раб душевной красоты,
Без твоих глаз бы не любил я,
Твои мечты, желанья, сны...*

*За нимб простите ангела немого,
Разбил он сердца золотой хрусталь,
Мечты касаются и дни бывшего,
Из розы превращаются в печаль...*

*Простите ангела за руки святые,
Любовь человека разбитая в прах.
И только чувства бывшие, немые,
Остаются ядом змеиным в сердцах..*

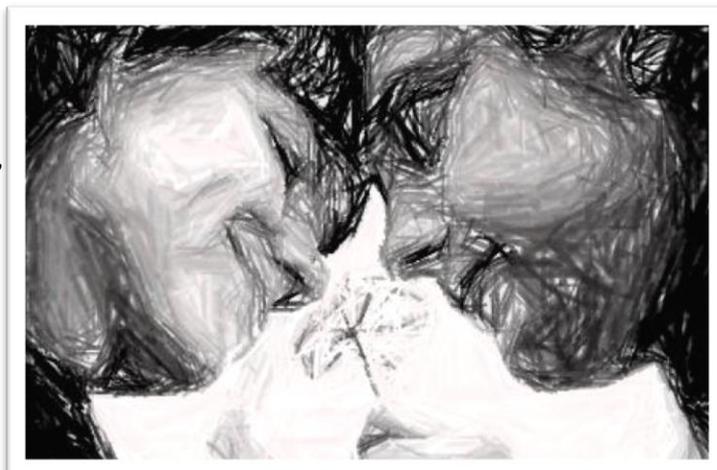
Нету в сердце света алой зари!

*Нету в сердце света алой зари!
Лишь горькие слезы покинутой дивы...
Но ты, Боже, ей помоги!
Пусть даже если суеты огонь шумит бурливый...*

*Плачу лишь я по тебе, моя любимая!
Прости, но я не могу жить без тебя...
Но если моя жизнь тебе серой противная,
И волки с собаками родная семья...*

*Пусть даже я душой проклятый...
Пусть даже если на мне живого места нет,
Твоя бесчувственность - мой враг заклятый,
Прости меня за пьяный и глупейший бред!*

*Никого не будет в моем доме,
Только ты и мои чувства...
Сердце пылает, а душа моя в коме,
В которой очень темно и пусто...*

Проси, что хочешь, богатый!

*Проси, что хочешь, богатый!
Мне нету жизни без нее...
Я по жизни не богатый,
Мое богатство - чудное зверье!*

*Пусть я босой, пусть я слепой,
Но мне ее тепло нужно.
Пусть я голый, пусть глухой,
Но мне ее добро важно...*

*"Да ты рехнулся!" - крик пронзился...
"Зачем она тебе нужна?"
Мне сон о ней красной приснился...
В нем она тепла, нежна...*

*Она была в хрустальном платье,
Корона на челу горит,
И она в цветочном коловороте
Чудеса любви творит...*

*"Ступай, бродяга!" - молвил Он,-
"Закон ведь для меня твоё желанье,
Мне не нужен голоса звон,
Мне отдай свое души дыханье!"*

*Я все ради нее отдам,
В глаза я смерти не боюсь.
Я подарю тело богам,
Душей же тебе я отдаюся...*

Я прошу Вас! Существойте!

*Я прошу Вас! Существойте!
Не для них, а для меня!
Вы черевич счастья обуйте,
Пленит он, звездой сия.*

*Вы наденьте платье бело!
Будете Вы в нем красна,
Что бы Ваше сердце пело!
Не до ночи-до утра!*

*Вы возьмите то кольцо,
Что сиренью зацвело!
Я отдам сердца дольцо,
Чтоб к любви оно вело!*

*Вы возьмите нож цветочный,
Меч, кольчугу золотую!*

*Я построю дом песочный,
Дам я армию красную...*

*Завоюйте Вы меня,
В цепи черные закуйте,
Я боюсь только огня,
Свою ярость обоснуйте!*

*Я рожу за Вас детей,
Спать не буду в дни мрачные!
Поцелуй же! Посмейся!
Но глаза Ваши пустые!*

*Я не верю - Вы мертвец!?
Я люблю Вас, ну и что же?
Я судьбы слепой беглец,
Вы на трупа не похожи...*

*Дайте руку поскорей!
Нет, не верю! Нету пульса...
Вы молчите в сиянье ночей,
Но как же любовь несчастного Вульса?*

*Нет, не отпущу я ту руку,
Пусть она утопает в слезах!
Я оставляю Вашу грешную муку,
А любовь я оставляю в Ваших глазах!*

Бурчак П'єтяна
Дорошко П'єтяна
Кравченко Надія
Кумпан Анатолій
Маковій Поліна
Пархомчук Діана
Переведенцев Володимир
Письменна Марія
Сорокіна Катерина
Чорней Роман

Відчуваю... (Збірка віршів студентів природничо-географічного факультету Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка)

Друкується в авторській редакції поетів

Упорядник - М.С. Казначєєва

Упорядник ілюстративного матеріалу - М.С. Казначєєва,
О. Колесник

Оригінал-макет і комп'ютерна верстка – М.С. Казначєєва

Підписано до друку 27.05.2014

Зверстано та віддруковано в РВЦ Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка

25006, Кіровоград, вул. Шевченка, 1

Тел.: (0522) 24-59-84

